

polimetrije v melodiji so neke neskladnosti med opisom plesa in plesopisi. morebiti gre tudi za simultano poliritmijo.

Glede različnih načinov zapisovanja plesnih gibov v opisih, tabulaturah, črtežih, slikah in kinetogramih velja, kar je povedano v pripombah k 1. zvezku te serije (gl. SE XII, 1959, str. 245). Poudariti pa je treba določen napredek, ki je razviden iz točnejše določitve časa, v katerem se godijo posamezni gibi, prikazani na slikah. Želja je, da bi bila temu v prihodnjih zvezkih posvečena še večja pozornost.

Objave teh plesov še bolj utrjujejo dvom v ustreznost označbe v »poglasnih nekaterih znakov«, po katerih obsegajo polovični koraki (polkoraki) okrog 40 cm. »Polkorak naprej« na sl. 21 (str. 35) obsega vsaj 80 cm, torej še enkrat več kot dopušča »teorija«. Navesti bi bilo mogoče še več takih primerov iz te publikacije. S tem seveda ni bilo nameravano negativno oceniti izvedbo teh plesov. Saj so dolgi koraki značilni za kolorit koroških plesov. Pač pa to navaja k nadaljnjemu poglobljanju v duhu realistične kinetike, ki se v splošnem izogiba označevanja absolutne dolžine, razen kadar je na tem poseben poudarek, in prikazuje predvsem relativnost vzajemnih odnosov.

Vse te pripombe naj rabijo kot spodbuda k še boljši kvaliteti teh prepotrebni in zaželenih publikacij Glasbeno narodopisnega inštituta.

Radoslav Hrovatin

Vladimir Kirin, Narodne nošnje Jugoslavije, Slovenija—Istra—Hrvatsko Primorje, IV, Naklada Naša Djeca, Zagreb, 16 slik prilog.

V publikaciji Narodne nošnje Jugoslavije je slikar Vladimir Kirin to pot objavil noše iz Slovenije, Istre in Hrvatskega Primorja. Avtor je na 7 slikovnih prilogah predložil nekaj glavnih tipov slovenskih ljudskih noš, ki so razstavljeni v Etnografskem muzeju v Ljubljani. Tako je najprej zastopana noša iz Ljubljane in okolice, standardna noša parov z Gorenjskega na dveh prilogah, noša Žiljanov in Kranjskogorčanov, dalje noša iz okolice Bleda in Solkana pri Gorici ter iz okolice Trsta.

Lepo publikacijo bomo vsekakor pozdravili, čeprav se žal ne moremo ubraniti tudi kritičnih pripomb, ki jih izrekamo glede na to, da naj bi imele tako predložene noše poleg popularne tudi znanstveno vrednost. Za splošno in pregledno predstavlo slovenskih ljudskih noš delo še nekako ustreza, znanstvenik pa bo moral vnesti marsikak popravek. Najprej bo moral začeti pri krojih, ki niso vedno dosledni. Za primer naj navedemo Gorenjko na 2. slikovni prilogi, ki nosi ošpetelj z nazaj zavihanimi rokavi! Tudi njena peča je nepravilno zavezana. Okrasni poudarek peče pa je nedvomno v vogalu, ki pada po hrbtu, kar se na razstavljeni manekeni dovolj očitno vidi, v nobenem primeru pa ne na sredini oziroma na robu trikotnega pregiba. Tudi izbiranje barv nedvomno kaže neki estetski okus določenega ljudstva. Toda ali si bo gledalec izven naših meja znal pravilno predočiti barvitost naših ljudskih noš? Spet bomo morali žal ugotoviti, da ne popolnoma. Gorenjci so nosili škornje iz črnega usnja, na prilogi 3 pa so ti upodobljeni v svetlorjavi barvi. Prav tako ne ustrežata barva in vzorec na obeh telovnikih, ki jih nosita Gorenjca (sl. pril. 2 in 3). In končno naj opozorimo še na pomanjkljivost obdelanih noš, če imamo izdajo za Slovenijo že za zaključeno. Slovenci že tako zaostajamo po bogastvu noš za ostalimi narodi Jugoslavije, zato je res umestno vprašanje, zakaj je avtor belokranjsko nošo, ki nas pravzaprav edina veže v svoji zadnji fazi z našimi sosedi Hrvati, popolnoma prezrl.

Tudi pravilnemu pisanju krajevnih imen bi bilo potrebno posvetiti ustrezno pozornost; pišemo namreč Žiljska, ne pa Zilska dolina.

Marija Jagodic